

אור האמת הפנימית

"יש לי אותי, יש לי הכול" מאת: עדי גל

בעברי הייתי סוג כזה של אדם שלא יכולתי לסבול פרדות. הייתי הולכת לאיבוד פשוטו כמשמעו. הייתי מסתגרת עם עצמי ובוכה על מר גורלי. אני לא מדברת על נטרול כל רגש או תחושה שהיא. אני מדברת על תגובה לא הגיונית כל כך נוכח הסיטואציה. בלעדי הזוגיות - אין לי אותי. זאת הייתה המשוואה. אני חייבת אותה בשביל להמשיך, אם לא הכול עוצר ואני בתוך הכאב לב של עצמי. כזו הייתי. לא מסוגלת להיפרד. תלויה בקיום שלי בבן אדם אחר. ככה הרגשתי. שחרב עלי עולמי... הדבר שהציל אותי בפרידה האחרונה בהחלט (היו עשרות כאלו, באותה זוגיות) היה פוטנציאל אחד קטן להתפתחות רוחנית. אני זוכרת את עצמי, אינני יודעת מהיכן שאבתי את הכוח, אמרתי די, מספיק זה מספיק. אני לא חוזרת לספין הזה יותר - פרידות, תחנונים לחזור- וחזרות. זה היה הספין שבו הייתי. לא מוצאת את עצמי בלעדי הזוגיות. בכי, תחושת חורבן ותלות שפיתחתי בתוכה (קשר של 10 שנים פחות או יותר; און- אנד- אוף)

אנשים מתגברים על הרבה מכשולים שיש להם בחיים. פרידות מזוגיות זאת אחת מהן וזה עשוי לכאוב, מאוד. מתקיים תהליך בריא בתוכי וזה נגמר באיזשהו שלב. אבל אני לא הייתי מוכנה להרפות. רציתי את הזוגיות הזאת שהכאיבה לי כל כך. והייתי מוכנה לעשות הכול בשביל זה, העיקר שנהיה יחד.

עד לאותו הרגע שבו התחולל השינוי בחיי; בלי שבכלל ידעתי מאיפה זה בא לי. זה היה פוטנציאל עתידי שזהר בשדה שלי להתפתחות רוחנית שאיתה הגעתי עד הלום. עד לאיפה שאני היום - מורה רוחנית באנרגיה החדשה. ובאותם ימים שהרגשתי מספיק חזקה להיפרד באמת. זה היה רק בגדר פוטנציאל אבל בדיעבד הבנתי שהוא הקרין כל כך הרבה אור על חיי שעם האור הזה הרהבתי עוז להפסיק להתחנן ולהתחיל לקחת את הפרידה הזאת ברצינות. - זהו זה בלי להתחנן על חיי יותר אני אשרוד את זה איכשהו. וכך היה. רק בגלל פוטנציאל אחד קטן לפצוח בדרך הרוחנית. סממנים לכך החלו להופיע בחיי בלי שידעתי את זה בכלל.

האור של עצמאותי הרוחנית והתפתחותי הרוחנית החלו לבצבץ בחיי. חיכה לי פוטנציאל גדול כל כך טוב כל כך להתפתחות אישית שזה הקרין על הכול ובלי לדעת את זה בכלל נתן לי את הכוח לפרידה האחרונה בהחלט. אני הופתעתי מעצמי. מהיכן היה לי את הכוח הנפשי פתאום? למה החלטתי שזהו זה אחרי ש- 10 שנים שלא הצלחתי לשאת יום אחד בלי הזוגיות הזאת? בלי טלפון כל רגע, בלי פגישות יום יומיות, בלי לחיות ביחד ולהיות ביחד? מאיפה זה הגיע פתאום?

האור שקרן מהעמיד שלי המיס את החשכה הזאת והשקר הזה בלי שהייתי צריכה להתאמץ כלל. כבקסם התמלאתי ממשוה שהיה רק בגדר פוטנציאל למימוש עצמי בדרך הזאת. המשיכה שהייתה שם ופעלה עלי כמגנט קבוע - נגמר. יום בהיר אחד כאילו יצא ממנו האוויר. הפסקתי להימשך ולרצות להמשיך. פשוטו כמשמעו. יצרתי ניתוק ביני לבין הזוגיות הזאת. אני זוכרת את עצמי מתחילה לעשות ספורט. מתחילה לחולל שינויים קלים בחיי וניצוצות של אור החלו להופיע. בדמות מורים וספרים כאלו ואחרים. התחלתי להיכנס לעובי הקורה הרוחנית. והריחוק שלי מאותה זוגיות החלה להעמיק יותר ויותר. מצאתי את עצמי במקום את התלות הבלתי נגמרת שהייתה שם. פניתי ימינה חזק אם תרצו. וכל הפרידות חזרות, חוסר יכולת להמשיך אם אין לי את הזוגיות הזו וכל תופעות הלוואי האלו נעלמו כלא היו. כמעט ברגע אחד. חוויית סוג של דחייה ממנה ולא אביתי לראותה שוב. בכלל. משהו במשיכה הזאת התרוקן ממני כמו בלון נפוח.

ככה האור עובד. הנוכחות שלו, אפילו העתידית - פוטנציאל עתידי, התודעה הגבוהה שעמדתי להכיר, אמיתויות גבוהות וחדשות שאכניס לחיי החלו למוסס את החושך שחוויתי. באיזשהו שלב פשוט איבדתי עניין. הצד השני שהיה רגיל לכך שאני חוזרת על ארבע בתחנונים קיבל ממני פתאום. טווייז (כמו בטלוויזיה שנגמר השידור, מפעם שעוד היו רק כמה ערוצים בודדים) והגיע לראות מה קרה? איך זה שפתאום אני עומדת על שתי רגלי ועוד מסתדרת כל כך טוב. ההתפתחות הרוחנית שלי החלה כמו נהר גדול גועש ושוצף. כל הכלים הגיעו עד אלי - פשוטו כמשמעו. סינכרונים שלא האמנתי בכלל שיכולים לקרות קרו עבורי רק על מנת שאמשיך להתקדם בדרכי משאירה מאחור את השאריות של מה שהייתי ומתחילה לבנות את עצמי מחדש. עד כדי כך.

ככה האור עובד. צריך כל כך מעט מהאור כדי להאיר כל כך הרבה מהחושך. זה לא סתם משפט ששמתי באור האמת הפנימית, זה משהו שחוויתי בחיי. (ועודני חווה). שביב של פוטנציאל למצוא את עצמי בדרך הזאת נכנס לחיי ומוסס, מוטט ממש את הישן בלי הצורך להיאבק או להילחם או להתאמץ. הכול סונכרן לי במלאות עד אלי, רק שאמשיך בתנועה הזאת קדימה. היו ימים מורכבים, אני לא אומרת שלא. כאלו שהייתי צריכה לדבוק בדרך הזאת אבל זה היה קל הרבה יותר מכל מה שחוויתי בעשר שנות הזוגיות הזאת. היסודות המורכבים שלה החלו להתמוטט בתוכי ומשהו חדש נולד. כל כך יפה וכל כך קסום שנשבתי אחרי הדרך הזאת.

ואז הגיע דפיקה בדלת. פשוטו כמשמעו. הצד השני היה שם. פתחתי. נוכח ההרגל הישן והקודם שהופיע שוב גם בתוכי והסכמתי להיפגש ולהיות סוג של ביחד. אבל זה כבר לא היה זה. עד כדי כך. צמחתי בתוכי כל כך. מכמה צעדים פשוטים דאז, התעניינות בסדנה, קריאת הספרים הנכונים שעוררו בי תיאבון לעוד מהאהבה הזאת שהרגשתי ומלאה אותי שלא היה מקום יותר לישן הזה שדפק לי בדלת. היא רצתה לדעת איך זה יכול להיות ששחררתי את עצמי בצורה כזאת? איך זה יכול להיות שאני לא "על הקרשים יותר." "יש לי אותי, יש לי את הכול." ענית. בלי לדעת בכלל שזה מה שאני עושה. אחרי האיבוד שחוויתי בתוך הקשר הזה והפרידות שלו פתאום מצאתי את עצמי שוב; בדרך אחרת. בדרך הרוחנית שהצביע לי על שפע ועושר שהיו קיימים בתוכי ולא ידעתי את קיומם כי הייתי עסוקה בלהסתיר את עצמי מעצמי ולנהות אחרי היסח דעת כל כך גדול שפשוט לא היה לי פנאי לראות את היופי שלי. את האדם הקסום והמקסים שאני. ככה הרגשתי פתאום. אני כל כך מלאה בעצמי, מדוע שארצה בכלל להכניס לכאן עוד מישהו בצורה כזאת? הצורך הישן נעלם והגיה מתוכי, כמו עוף החול, צורך חדש, להיות מי שאני באמת. למצוא את עצמי יותר ויותר בין קולות הרקע והסחי הדעת. להיוולד מחדש ולקחת את האור שלי איתי, לא את החושך, הדיכאון והתלות באדם אחר. הייתי מלאה בעצמי. "יש לי אותי יש לי הכול." הייתה התשובה שלי. הקשר שניסה לחזור התמוסס כאילו מעצמו ולא חזר עוד.

מאותו רגע הרגשתי שאני בכיוון הנכון. למלא את עצמי באהבה עצמית ולא בחסר. למלא את עצמי באורי שלי ולא בהזדקקות למישהו אחר. למלא את עצמי באהבה ללא תנאי שזמינה מהרוח. באמצעים חיצוניים אומנם אבל זה עודד אותי לחזור לאהבה שבתוכי. לא השאיר אותי בתלות הטיפול. אלא ב"שימי לב כמה אור ואהבה יש בתוכך." בא לך? רוצה להמשיך? התשובה שלי הייתה כל הזמן כן, בלי לדעת את זה אפילו.

הישן התמוסס בתוכי והתמוטט מעצמו. ללא מאמץ מיוחד מצדי. כל מה שהייתי צריכה לעשות זה להמשיך לומר "כן," לדרך הזאת אל עצמי. כרטיס הביקור הראשון שהוצאתי כלל את המילים "הדרך, הרוחנית. לחזור הביתה אל עצמי."

אמרתי את הזוגיות הבאה שלי אחווה כשלם שנפגש עם שלם ואז נוצר משהו חדש ביחד ולא כחצי שנפגש עם חצי ואנחנו צריכים להיות שלמים ביחד. המשוואה הזאת ישנה. השתמשתי בה כדי להכאיב לעצמי או לחזור על דפוסים כואבים שלי מהעבר. דפוס של הזדקקות נואשת לאדם אחר עד כדי תחושה של חוסר קיום. ריקנות גדולה כל כך שהכאיבה לי הוחלפה באהבה גדולה אל עצמי, קודם כל. ומלאות. יש לי כל כך הרבה מה לתת יש לי ככ הרבה בזכות עצמי, מדוע שאפסול את עצמי בצורה בוטה כל כך אם אין לי את האדם השני? לא זה כבר לא זה. אני אמצא את המקום המלא שלי ואביא אותו לזוגיות ולא את ההזדקקות הנואשת לאף אדם אחר. ההזדקקות הנואשת לאדם אחר קיבלה אצלי ביטול נוכח המלאות שחוויתי בתוכי. הריק של התלות הוחלף במלאות של אהבה עצמית. בתחושה כנה של ערך עצמי. המבוסס על הפאר וההדר של הרוח בתוכי. "יש לי אותי יש לי הכול." והתודעה הזאת, האמיתות הגבוהה הזאת איתי עד היום; מושכת אליה את האנשים הנכונים שיהיו סביבי.

